

DEBRA ELIZA MANE & OLIVIA HILL

Sweet Home Carolina

Sweet Home Carolina
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Debra Eliza Mane & Olivia Hill

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Jen Minkman & Annelieke Heppenhuis

Eerste uitgave september 2021
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Kom op, jongens.' April schudde met een hand vol hondenriemen. 'We gaan naar opa en oma.'

Twee dolblijve honden schoten omhoog vanuit verschillende hoeken van het kleine appartement waarin April al tien jaar woonde. Het was geen ideale situatie voor iemand die twee honden had, maar het werkte. Soort van. Daarom nam ze hen elke ochtend mee naar het landgoed van haar opa en oma. Het was slechts veertig minuten rijden, alvorens ze in een hele andere wereld terechtkwam. Een wereld vol vrijheid en frisse lucht. Alles waar ze mee opgegroeid was en ze hier in de stad zo miste.

Terwijl ze de riemen aan de halsbanden van haar beste vrienden haakte, waande ze zich terug in goede, oude tijden. Goh, wat was het toch altijd heerlijk geweest bij opa en oma. Elke morgen wakker worden door het gekakel van de kippen, het gehinnik van Sayro, het gitzwarte trekpaard, en de zon die haar kamer verwarmde. Nu moest de zon eerst over de hoge

gebouwen heen klimmen voor ze maar een klein straaltje in haar huis kreeg.

‘Ooit,’ zuchtte ze. Ja, ooit zou ze teruggaan naar het platteland. Maar tot die tijd moest ze hard werken om daarvoor te sparen.

Roxy, haar blonde labrador, bracht haar weer terug naar de realiteit door luid blaffend tegen haar aan te springen.

April aaide het dier over haar kop en duwde haar terug op de grond. ‘We gaan al.’

Twee kwispelende staarten gingen haar voor over de smalle trappen van het appartementencomplex. De lift was nog altijd kapot. April kon zich niet eens meer herinneren wanneer ze dat ding voor het laatst gebruikt had. Ze woonde hier al tien jaar en de enige herinnering die ze aan de lift had was die van haar en een veel te grote bank, die ze uiteindelijk alsnog de trappen opgesleurd had omdat hij niet in de lift paste.

Bah, wat had ze het gehaat om hiernaartoe te verhuizen. Het was nooit haar wens geweest om in de stad te gaan wonen, maar toen ze abrupt uit moest vliegen had ze weinig keus gehad. De eerste jaren kwam het wel makkelijk uit, omdat ze slechts vier straten bij de McDonald’s vandaan woonde, waar ze zes dagen in de week slappe hamburgers bakte. Gelukkig hoefde ze daar nu nooit meer naar binnen. Ondanks dat het jaren geleden was dat ze daar was gestopt met werken, zweerde ze dat ze de geur van frituurvet nog altijd rook. Het stond vast in haar neusholten gebrand.

April trok haar sleutelbos uit haar zak en drukte op het knopje van de autosleutel. Een oude bestelbus piepte zwak en slechts een van de twee achterlichten knipperde. Het was geen luxe, maar het werkte, net als haar appartement. Ze opende de schuifdeur aan de zijkant van de wagen en liet haar honden

naar binnen springen. De veel te dikke Schotse collie Summer had een kontje nodig en humde humeurig toen ze naar binnen geduwd werd. 'Je moet eens een beetje harder rennen.' April lachte en klopte het dier op haar achterste.

Ze schoof de deur dicht toen de dieren plaatsgenomen hadden op hun kleedje, liep om de wagen heen en stapte toen zelf in.

'Tijd om de rest op te halen.' Ze stak de sleutel in het contact en keek even naar zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Twee lichtgroene ogen keken naar haar terug. Haar blanke huid zag grijs en haar sproetjes waren zo goed als verdwenen. De stad deed haar geen goed. Zelfs de paar uur zon die ze oppikte bij opa en oma konden haar niet meer terugveranderen in de frisse *ginger* die ze altijd geweest was.

Haar koperkleurige haren leken zelfs hun kleur te verliezen en dat kwam niet omdat ze grijs werd. Toch?

Ze boog zich dichterbij de spiegel en woelde met haar vingers door haren. Nee, nog niet grijs, gelukkig. Ze zuchtte en liet zich terug in haar stoel zakken. Vijfendertig was ze; nog even en ze was over de datum. Ze zou ongetrouwd en alleen overblijven omdat alle mannen van haar leeftijd al bezet waren, of na een scheiding voor een tweede ronde gingen met een jonger exemplaar. Gelukkig had ze haar honden. Die gaven er niet om dat ze als oud, muffig rozijntje zou eindigen.

2

Austin Keaton trok zijn stropdas recht en keurde zichzelf in de spiegel. Zijn ravenzwarte haar blonk door alle haarlak die hij erin gespoten had en zijn hazelnootbruine ogen keken vrolijk en opgewekt naar hem terug.

Hij poetste een pluisje van de mouw van zijn colbert en rechtte zijn rug. Hij was zijn eigen visitekaartje, alles aan hem moest smetteloos zijn. ‘*Sleek.*’ Hij wees naar zichzelf en liet een flinke glimlach zien.

Tevreden draaide hij weg van de spiegel en pakte zijn aktedoffer van de grond. Vandaag zou weer een mooie dag worden. Hij had een grote klant aan de haak geslagen. Een ranch net buiten de stad moest verkocht worden en drie keer raden wie die verkoop mocht regelen. ‘Austin Keaton van Keaton Makelaars!’ Hij opende zijn voordeur met een grote grijns op zijn gezicht en stapte de hal in van het appartementencomplex waar hij woonde.

Hij deed een klein dansje alvorens hij op de knop van de lift drukte en rechtte toen zijn rug weer. ‘Niet te enthousiast worden, Austin,’ mompelde hij in zichzelf. ‘De ranch is nog niet verkocht.’

Toch kon dat zijn pret niet drukken. Eindelijk zou hij een groter bedrag binnensleuren dan zijn neef Keith. Eindelijk zou hij Keith bewijzen dat hij er goed aan had gedaan hem partner te maken in het bloeiende bedrijf dat Keith van zijn vader overgenomen had.

De liftdeuren openen zich en Austin stapte de kleine ruimte in. Hij knikte vriendelijk naar mevrouw Yen van twee verdiepingen hoger en drukte op het knopje omlaag.

‘Wat zie je er toch altijd keurig uit.’ De kleine vrouw glimlachte naar hem. ‘Was mijn kleinzoon maar zo netjes.’

Austin kon het niet helpen dat de grijns nog steeds op zijn gezicht stond en hij klemde zijn beide handen om het handvat van de aktekoffer. ‘Ik ben niets vergeleken met uw schoonheid.’ Hij gaf de vrouw een knipoog. Ze had wel gelijk, haar kleinzoon liep erbij als een sloeber in kleding die zes maten te groot waren. Dat was “Japanse streetstyle”, had hij ooit gezegd. Dat was “hip”. Maar wat wist Austin er ook van? Hij tikte zelf al bijna de veertig aan, de kleinzoon van mevrouw Yen was pas twintig.

Een kleine hand klemde zich om zijn onderarm. ‘Wat ben je toch een charmeur.’ De bleke wangen van de oude vrouw kleurden rood. ‘Kun je me even helpen?’ Mevrouw Yen knikte naar de deuren die zich voor hen openen. Ondanks dat hij haast had, legde hij zijn vrije hand op de hare en begeleidde hij haar de lift uit, opende hij de brievenbus voor haar en pakte hij haar post eruit. ‘Zo te zien heeft u weer een brief uit Japan.’ Hij stopte de brieven, waarvan een van de enveloppen zo vol

Sweet Home Carolina

met postzegels zat dat hij wel van haar familie in Japan moest komen, in haar hand en hielp haar weer terug de lift in, die gelukkig nog door niemand anders opgeroepen was.

‘Dankjewel, je bent de beste.’ De deuren sloten en mevrouw Yen schoot terug naar de achtste verdieping. Het was zo’n lief mens, hij kon haar nooit iets weigeren.

De beste was hij echter nog niet; die plek was nog altijd voor zijn neef Keith. Oh, hij kon niet wachten hem van die plek te schoppen met de verkoop van de ranch.

3

April parkeerde haar wagen halverwege de stoep en snelde naar de voordeur van nummer 567. Yoshi wachtte op haar, net zoals alle vier de andere honden die ze al opgepikt had, hadden gedaan. Nadat ze gestopt was met werken bij de McDonald's had ze haar droom waargemaakt, of in elk geval een deel ervan. Een eigen hondenuitlaatservice. Het tweede deel van haar droom zou een grotere bus zijn, waarin ze een trimsalon kon bouwen, en het derde deel was terug naar opa en oma verhuizen. Helaas namen al haar plannen babystapjes. Het ging vast nog jaren duren eer ze hier weg kon.

Yoshi, een kleine terriër, sprong enthousiast tegen haar benen op en liet zich gewillig meenemen naar de bus. Alle honden die ze elke dag meenam naar het landgoed van opa en oma zaten hele dagen alleen thuis, omdat hun baasjes druk aan het werk waren. Daarom had April nooit haast om weer terug naar huis te gaan. Ze gunde de dieren de vrijheid en het plezier

van het buiten zijn. Ondanks dat ze zwaar onderbetaald kreeg voor de extra tijd die ze in de dieren stak, genoot ze er elke dag van.

Ze stopte het dier bij de rest en stapte zelf ook terug de bus in. 'Zijn jullie er klaar voor?' Ze keek achterom en glimlachte. Acht dolblijve honden keken naar haar terug en kwispelden met hun staarten. Ondanks dat dit een financieel opstapje was naar haar volledige droom, was dit de echte reden waarom ze het deed. De liefde van een hond was onvoorwaardelijk en het meest pure geschenk in de wereld.

Met een goed gevoel en veel zin reed ze na een kleine tien minuten de stad uit, de hoge gebouwen achter zich latend en de uitgestrekte vlakten voor zich. Ze vergat bijna hoe ellendig ze zich voelde in de stad nu ze de vrijheid tegemoet reed.

De aankomende paar uur hoefde ze zich nergens druk om te maken. Geen geldzorgen, geen zorgen over haar toekomst als muffig rozijntje, of over grijze haren. Gewoon lekker niets. Haar hoofd leegmaken en genieten van het beste gezelschap in de wereld.

De stad verdween achter haar aan de horizon en nadat ze de afslag van de snelweg genomen had nam het groen toe. 'Bye bye, Charlotte.' April stak een hand in de lucht en zwaaide de stad achter zich gedag. Het leven daar was niet alleen maar slecht, natuurlijk. Het had soms zo zijn voordelen om alles dichtbij te hebben, maar ze voelde zich er zo opgesloten. En dan al die auto's en al die mensen. Nee, dat was niets voor haar. Misschien als het lot anders bepaald had, was ze als kind in de stad opgegroeid, bij haar moeder thuis. April beet op haar lip en snoof sarcastisch. Haar moeder de drugsverslaafde...

Ze wist niet eens waar de vrouw was; ze lag waarschijnlijk ergens in de goot met een naald in haar arm. Misschien was dat

wel waarom de stad haar zo ongelukkig maakte. De gedachte aan wat de stad met haar moeder gedaan had, gaf haar een naar gevoel in haar onderbuik. Ze was opa en oma zo dankbaar dat zij de zorg voor haar op zich genomen hadden toen haar moeder dat niet meer kon of wilde.

April draaide een nieuwe zijstraat in richting Rocky River. De bossen werden dichter en de natuur omhelsde haar als een warme deken van troost.

4

Austin reed in zijn zwarte BMW naar het makelaarskantoor. Hij moest eerst even de papieren ophalen, daarna zou hij in een ruk doorrijden naar de ranch. Hij was zo benieuwd. Vreemd was het wel dat zijn neef deze klus aan hem gegeven had. Keith was erg competitief, dus hij moest zelf bijna wel bezig zijn met iets nog groters. Al kon Austin zich niet voorstellen wat er groter was dan een ranch met een paar duizend hectaren grasland en bos erbij.

Hij parkeerde zijn wagen op zijn eigen privé-parkeerplaats naast het makelaarskantoor en stapte uit. Hij trok zijn stropdas nog eens recht en drukte al lopend naar de voordeur op het knopje van het autoslot.

‘Goedemorgen, Janice.’ Hij leunde op de welkomstbalie waarachter Janice verscholen zat. ‘Hoe is jouw ochtend vandaag?’

Janice glimlachte naar hem. ‘Niet zo goed als die van jou, geloof ik, Austin. Wat heeft jou zo vrolijk gemaakt?’ Ze kneepte

haar ogen een beetje samen en keek hem bedenkelijk aan. ‘Heb je eindelijk de ware gevonden?’

Austin schudde zijn hoofd. Hij was al jaren vrijgezel en niet op zoek. Werken was zijn grote liefde en zolang Keith hem niet als volwaardig partner zag, zou dat zo blijven. ‘Ik heb jou toch al.’ Hij kneep zijn ogen ook een beetje toe en keek terug naar de jonge blondine. ‘Of wil je mijn vriendinnetje niet meer zijn?’

Janice schudde haar hoofd. ‘Nee, sorry. Ik heb niets aan een man die nooit thuis is.’ Ze opende haar ogen weer helemaal en typte druk op het toetsenbord van haar computer. ‘Laat me raden, jij wilt wat papier van me overnemen?’

Austin knikte. ‘Zoals altijd.’

Janice tikte nog meer en de printer begon te draaien. ‘Oeh, doe maar duur. Zo te zien heeft Keith eindelijk wat leukers voor je dan crackpanden en spookhuizen.’ Ze pakte de papieren uit de printer en legde ze op de balie. ‘Niet erg veel informatie en niet meer dan een foto met wat bomen.’ Ze schoof de stapel naar hem toe en dook terug onder haar balie. Na enkele seconden kwam ze weer tevoorschijn en legde een sleutel boven op de papieren. ‘Zo, veel succes ermee.’

Austin gniffelde. Gelukkig wist hij dat ze naar klanten wat vriendelijker was. Hij pakte de papieren en de sleutel op en boog een beetje voorover over de balie. ‘Wie heeft er nou informatie nodig met een deal als deze? Wat kan er nou helemaal mis mee zijn?’

Janice haalde haar schouders op. ‘Geen idee, maar met jouw geluk zit dat bos vol met mensenetende boskabouters.’ Ze keek hem weer aan met half samengeknepen ogen. ‘Je weet wel, van die kleintjes, met rode puntmutsjes en zo.’

5

De eerste tien minuten in de bus om de stad uit te komen waren vreselijk, maar de overige dertig minuten waren omgevlogen. April reed een onverhard pad op en zong mee met de muziek op de radio.

*"I'm goin' home, gonna load my shotgun
Wait by the door and light a cigarette
He wants a fight well now he's got one
And he ain't seen me crazy yet."*

April tapte met haar handen mee op het stuur in het ritme van de muziek. *'Yeah, you sing it, Miranda. Kill the bastard.'* Ze grijnsde. Ze was dol op countryliedjes, vooral als ze gezongen werden door sterke vrouwen die niet over zich heen lieten lopen. Zo was ze zelf ook. In de afgelopen tien jaar had ze flink voor zichzelf op leren komen. Ze moest wel, toen ze er ineens alleen voor stond.

De honden achterin werden onrustig en Roxy legde haar kop op Aprils schouder. *'We zijn er bijna, meisje.'* Nog een kleine

minuut en ze kwam aan bij het huis van opa en oma.

April luisterde het liedje af en zette de motor van de bus toen uit. Ze sprong uit de wagen en opende de schuifdeur. Alle honden, zelfs dikke Summer, sprongen eruit en vlogen de bossen in. April liet ze; ze was nog nooit een hond kwijtgeraakt. Gelukkig gingen ze nooit erg ver.

Op haar gemakje liep ze richting het oude huis. Eerst zou ze opa en oma gedag gaan zeggen. De honden volgden haar al rennend door de bossen en blaften uitgelaten.

Vlak voor het woonhuis bleef ze staan en zuchtte ze diep. Ze sloeg linksaf naar waar een grote eikenboom groeide in het midden van een open veld. Ze knielde erbij neer en veegde wat afgevallen herfstbladeren van de natuurstenen plaat die onder de boom in het gras lag. 'Hoi opa, hoi oma. Ik ben er weer.'

Een traan rolde over haar wang. Het deed pijn, ondanks dat ze hier elke morgen kwam, al tien jaar lang. 'Ik heb alle honden weer bij me.' Ze probeerde te glimlachen. Opa en oma moesten zien dat ze sterk was en wat van haar leven gemaakt had. 'Kleine Yoshi was zo blij om me te zien vanmorgen.'

Ze zakte door haar andere been en plofte neer in het gras. Met haar benen gevouwen boog ze voorover om de steen nogmaals schoon te poetsen. De bladeren bleven uit de bomen vallen, de herfst had nu echt zijn intrede gedaan. 'Hoe is jullie morgen?'

April kon de muntthee die haar oma altijd voor haar had gemaakt bijna proeven. In gedachten zat ze met haar aan de keukentafel, terwijl opa de krant las in zijn comfortabele stoel.

Oma zou haar vertellen hoe trots ze op haar was en zij zou op haar beurt weer vertellen hoe veel ze van haar oma hield. April keek over haar schouder, naar het afgebrande huis achter zich. Ooit was het een statig landhuis geweest. Nu was het

Sweet Home Carolina

niets anders dan een pijnlijke herinnering aan die ene avond
waarop ze niet thuis was.

6

‘S lechts veertig minuten buiten de stad.’ Austin oefende zijn verkooppraatje alvast. Wie kon daar nou nee tegen zeggen?

Hij draaide een onverhard pad op en kon van enthousiasme bijna niet meer stilzitten. Vol nieuwsgierigheid tuurde hij door de bomen in de hoop een glimp van het huis op te vangen.

Toen hij na twee minuten oprijlaan nog geen huis zag, begon hij zich zorgen te maken. Was het dan toch te mooi om waar te zijn?

Hij nam een bocht en knalde toen bijna op een gammele bus die net na de bocht de weg blokkeerde. ‘What the...’ Zijn voet zat nog vastgedrukt op de rem toen hij de motor uitzette. Had hij iemand moeten ontmoeten hier? Volgens de informatie die hij gekregen had, woonde de eigenaar niet in de buurt. Ze hadden de deal gekregen na niets meer dan een paar e-mails.

Austin stapte uit zijn BMW en duwde het portier achter zich dicht. Hij drukte weer op het knopje om de deur op slot te

doen en liep toen om de roestige bus heen. Hij keek er een paar seconden naar en schudde zijn hoofd. Het was een wonder als dat ding nog reed. Iemand had vast autopech gekregen en de roestbak achtergelaten omdat een sleepwagen meer geld kostte dan de waarde van de bus zelf.

Daar moest hij dan maar iemand voor regelen, want dit was natuurlijk geen gezicht voor wanneer de hordes mensen kwamen om dit unieke huis te bekijken.

Fluitend liep hij de bus voorbij, verder het pad op. Die bus kon zijn humeur niet verpesten, daarvoor moest er toch echt meer gebeuren.

Na een paar meter schrok hij op uit zijn gedachten door een donkere schim die hem voorbij vloog in de bossen. 'What the... ' Weer slikte hij het laatste woord weg. Met een hand op zijn borstkas, waarin zijn hart sprongen maakte, bleef hij staan. Nadat hij zijn hoofd en hart een beetje bedaard had, liep hij door. 'Verdorie Janice, jij met je boskabouters.' Hij lachte zacht en verklaarde zichzelf voor gek. Wat kon er nou helemaal in deze bossen zitten?

Vlak nadat hij zichzelf herpakte, ritselde er iets niet ver bij hem vandaan. Zijn hartslag schoot weer omhoog, ondanks dat hij zichzelf rustig probeerde te houden.

'Fuck.' Was dit serieus? Hij wist dat er iets mis moest zijn met dit huis. 'Ik maak je af, Keith.'

Austin tuurde door de bomen om te zien waar het geluid vandaan kwam. Weer hoorde hij iets ritselen in de dorre herfstbladeren. Hij zette een stap dichterbij en pakte zijn telefoon uit zijn broekzak. Hij klikte de zaklampfunctie aan en kwam al snel tot de ontdekking dat het zielige straaltje licht weinig deed op klaarlichte dag in een bos. Misschien waren het de mensen uit die bus? 'Hallo?'

Zijn stem was meer een fluistering dan een roep. Toen zijn begroeting niet beantwoord werd, liep hij verder. Erg gerust was hij er niet op, maar hij moest dat huis vinden. Hij had toch wel de juiste afslag genomen? Er zat zoveel grond bij dit huis... Toch was hij er vrij zeker van dat hij goed zat. Dit was de kortste weg naar het huis, aldus zijn routeplanner en Janice.

Met rechte rug en enig angstzweet onder de kraag van zijn overhemd liep hij verder. Over een paar meter zag hij vast het geweldige huis waar hij al heel de nacht over gedroomd had.

Geritsel klonk, een zwarte schaduw schoot hem voorbij, een tweede schaduw aan de andere kant. Austin bevroor, deed een schietgebedje in gedachten en slaakte een schreeuw toen de zwarte schimmen vanuit de bossen opdoken en hem met een smak tegen de vlakte sloegen.